

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 85 0 К 052859 18 Квлз
Бања Лука, 20.02.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија, Весне Антонић као председника вијећа, Горане Микеш, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђеног Н.П., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о Захтјеву за заштиту законитости, који је поднио бранилац осуђеног, адвокат Г.Н. из Д., против правоснажних пресуда Основног суда у Добоју број 85 0 К 052859 16 К од 13.10.2017. године и Окружног суда у Добоју број 85 0 К 052859 18 Кж од 08.6.2018. године, у сједници вијећа одржаној 20.02.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 К 052859 16 К од 13.10.2017. године, оглашен је кривим оптужени Н.П., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 49/03, са измјенама), за које му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) мјесеци и одређено да се иста неће извршити ако у року од 2 (двје) године не почини ново кривично дјело. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 1.500,00 КМ. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећени Г.М., са имовинскоправним захтјевом, упућен је на парницу.

У поступку по жалби, пресудом Окружног суда у Добоју број 85 0 К 052859 18 Кж од 08.6.2018. године, одбијена је, као неоснована, жалба браниоца оптуженог, док је, уважавањем жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју, преиначена првостепена пресуда, у одлуци о кривичној санкцији, тако да је оптужени, за кривично дјело за које је оглашен кривим том пресудом, осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) мјесеци, док је у преосталом дијелу првостепена пресуда остала неизмијењена.

Против наведених правоснажних пресуда, бранилац осуђеног, адвокат Г.Н. из Д., благовремено, је поднио Захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због повреде Кривичног закона, са приједлогом да се Захтјев уважи, те укину првостепена и другостепена пресуда, те предмет врати на поновно одлучивање.

У смислу члана 353. став 1. ЗКП РС, републички јавни тужилац Б.М., у поднеску под бројем Т15 0 КТЗ 0019980 18 од 23.8.2018. године, предложио је да се, у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС, Захтјев одбије, као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се у смислу одредбе члана 354. став 1. ЗКП РС, ограничио само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слjedeћих разлога:

Захтјев није основан.

У смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, Захтјев се може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, уз ограничења прописана у ставу 2. и 3. тог члана.

Нису основани аргументи из Захтјева, којима се указује на повреду Кривичног закона и тиме оспорава законитост у доношењу побијаних пресуда. Наиме, закон који прописује дужи рок застарјевања, не сматра се строжијим ако застарјелост кривичног гоњења или извршења казне, није по том новом закону, већ наступила. У конкретном случају, а у смислу одредбе члана 95. став 1. тачка б. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 64/17), који је ступио на снагу након извршења предметног кривичног дјела, није наступила застарјелост кривичног гоњења, тако да тај закон, супротно аргументима из Захтјева, није блажи у односу на Кривични закон Републике Српске, који је важио у вријеме извршења кривичног дјела (24.8.2015. године), а који закон је примјењен.

Слиједом наведеног, и како оба наведена закона и то Кривични закон Републике Српске (члан 410. став 2. у вези са чланом 1.) и Кривични законик Републике Српске (члан 402. став 2. у вези са ставом 1.), за почињено кривично дјело, прописују исту кривичну санкцију (новчана казна или казна затвора до 3 године), нису основани аргументи из Захтјева, којима се, у односу на општи дио одредби новог закона, са аспекта временског важења кривичног законодавства и врсте кривичних санкција, указује на повреду Кривичног закона.

Надаље, повреда Кривичног закона, када је у питању одлука о кривичним санкцијама, у смислу одредбе члана 312. тачка д) ЗКП РС, постоји ако је у изрицању санкције прекорачено овлаштење које суд има по закону.

У конкретном случају, казна затвора у трајању од 10 (десет) мјесеци, за кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. Кривични закон Републике Српске, изречена је у границама прописане

казне за то дјело, и у складу са општим правилима о одмјеравању казне, из одредбе члана 37. истог законског прописа.

Ради тога се приговори подносиоца Захтјева, којима се оспорава правилност оцјене утврђених отежавајућих околности (смрт оштећеног, као индиректна посљедица дјела и чињеница да је оптужени напустио лице мјеста саобраћајне незгоде), не могу подвести под повреду Кривичног закона, у смислу цитираног законског прописа, која се манифестује у виду прекорачења законских овлаштења при доношењу одлуке о казни.

Како из наведених разлога Захтјев браниоца осуђеног није основан, то је овај суд, на основу члана 355. ЗКП РС, одлучио као у изреци ове пресуде

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
Весна Антинић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић